

„Hun havde vist en meget stor Hat. Og rød Jaket.“

„Her render jo saa mange af den Slags. Er der maaske no'et itu?“

„Nej.“ — Mads Vestrup gik hurtigt videre ned mod Kanalen.

En rædselsfuld Anelse betog ham. Han mindedes, hvordan han selv engang i sin Studentertid var gaaet forstyrret omkring i Gaderne og havde villet tage Livet af sig, og Erindringen om hans egen Angst og Fortvivlelse i de Dage blev ham som et Forbud paa en Ulykke.

Da han naaede ned til Nybrogade, standsede han raadvild. Heller ikke her var der nogen rød Jaket at øjne. I hele det øde og mørke Bykvarter paa begge Sider af Kanalen saaes ikke et Menneske. Ovre paa Slotsholmen kørte en Sporvogn. Men ikke et Fodtrin var at høre noget Sted.

Paa en Gang foer han sammen. Der havde lydt et Skrig, et Nødraab, og han var ikke i Tvivl om, at det kom fra Kanalen et Sted, vistnok udfor Gammelstrand. Han styrtede afsted, og da han naaede derhen, var der allerede samlet nogle Mennesker. I det svage Skær af Lygterne skimtedes noget levende derude paa det mørke Vand, en fortvivlet kæmpende, der slog om sig med Armene og skreg om Hjælp.

„Jeg vil ikke dø! . . . Jeg vil ikke dø!“

En Mand kom løbende med en Baadshage og et Reb. Der blev raabt paa Politi. Andre spurgte, om der ikke var en Baad i Nærheden, og imens førtes Mennesket længere og længere udad med Strømmen.

Mads Vestrup, der havde genkendt Stemmen, var bleven greben af et Raseri, saa han ikke vidste af sig selv at sige. Den Tanke, at det stakkels Menneske skulde dø for hans Øjne midt i sine Synder, kunde han ikke udholde. Han stod med dirrende Lemmer og stirrede ud over Vandet, mens Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Hver Gang Skrigene kvaltes, var det for ham, som saae han Helvede aabne sig for at opsluge den Ulykkelige.

En gammel Kone kom hen til ham og spurgte nysgerrig, om han vidste noget om, hvem det var. I Stedet for at svare rev han